

NIKKI SLOANE

TŘI
HŘÍŠNÁ
TAJEMSTVÍ

ŽÁDNÝ SI MĚ NEMŮŽE KOUPIŤ

**TŘI
HŘÍŠNÁ
TAJEMSTVÍ**

THREE DIRTY SECRETS
Copyright © Nikki Sloane, 2016
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Doubravová, 2023
Cover © Daniel Pocar, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3121-3 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
HŘÍŠNÁ
TAJEMSTVÍ

přeložila Michaela Doubravová

Obsah

První kapitola
Druhá kapitola
Třetí kapitola
Čtvrtá kapitola
Pátá kapitola
Šestá kapitola
Sedmá kapitola
Osmá kapitola
Devátá kapitola
Desátá kapitola
Jedenáctá kapitola
Dvanáctá kapitola
Třináctá kapitola
Čtrnáctá kapitola
Patnáctá kapitola
Šestnáctá kapitola
Sedmnáctá kapitola
Osmnáctá kapitola
Devatenáctá kapitola
Dvacátá kapitola
Dvacátá první kapitola
Dvacátá druhá kapitola
Dvacátá třetí kapitola
Dvacátá čtvrtá kapitola
Dvacátá pátá kapitola
Dvacátá šestá kapitola
Dvacátá sedmá kapitola
Děkuji
Pokud se vám kniha líbila
O Nikki

Pro mého manžela

První kapitola

Nad zrcadlem se rozzářila jasná světla a do mě se zabodla bolest. Úponky migrény se začaly drát na povrch a zvedl se mi žaludek.

„Musíš jen zvládnout vyjednávání,“ říkala jsem si. Pak budu moct vypadnout z klubu, jet domů a vklouznout do postele, kde ticho a napprostá tma udrží tu nejhorší bolest na uzdě. Snažila jsem se to ignorovat, ale migrény byly čím dál horší. Zřejmě je vyvolával stres, což jsem si nerada přiznávala. Nebyla jsem snad vůči tlaku dost odolná? Pulzující bolest v mé hlavě říkala, že ne, nahlas a zřetelně.

Nina si upravovala líčení. Nanesla si do záhybu očního víčka šedé stíny a rozetřela je štětcem směrem nahoru. Usilovala o smyslný kouřový vzhled, byť úplně zbytečně. Bolest za očima mě přemáhala.

„Nezapomněla jsi, že budeš mít přes oči pásku?“ Škádlivým tónem jsem zamaskovala své podráždění. Kdo ty její překrásné oči pod tím černým hedvábím uvidí?

Nina v zrcadle zachytila můj pohled a se zájmem zvedla obočí. „Poslední tři zákazníci mi ji v pülce sundali. Neuškodí být připravená.“

Samozřejmě. Zapomněla jsem, že někteří kunčafti nemohli pásku vystát. Potřebovali se ujistit, že žena, kterou si koupili, přesně ví, kdo ji šuká tak dobře, až křičí „*skvělý*“ a „*panebože, ještě*“ a další kraviny, které ze sebe dívky chrlí, aby zákazníci dostali, za co si zaplatili.

„Promiň,“ řekla jsem a promnula si spánek. „Třeští mi hlava. Po vyjednávání se zdekuju. Julius slíbil, že na tebe dohlédne. Nevadí?“

V Ninině hezké tváři se objevilo znepokojení. „Jasně že ne. Měla bych mít v kabelce paralen.“ Hrábla do své značkové tašky.

„Díky moc, ale už jsem si něco vzala, než jsi přišla.“ A to něco byly léky na předpis, které mi v poslední době přestávaly stačit. Podle doktorky jsou dalším krokem injekce, jež bych si vpichovala sama.

Ehm, ne.

Jehly jsem neměla zrovna v lásce.

Velká tvrďačka Andrea Regan Adamsová se bála tenkého kousku kovu, dlouhého sotva pár centimetrů. Bože, po těch sračkách, kterými jsem si prošla, to bylo fakt směšné.

Nina se vrátila k líčení a já se rozhlédla po převlékárně. Nebo spíš *svlékárně*, protože právě tady se dívky svlékly do naha a hodily na sebe župan, než se vydaly dolů. Celkem pod námi bylo šest pokojů pro zákazníky. Naštěstí tam bude tlumenější světlo, a než dorazíme do pokoje číslo tři, měly by triptany začít účinkovat.

Šatna byla vybavená několika elegantními pohovkami rozmístěnými po prostoru a zadní stěnu lemovaly toaletní stolky. Samoobslužný bar, vždy zásobený prvotřídními lihovinami, byl překvapivě zřídka využíván. Ženy, které tady pracovaly, měly podle všeho svou práci rády, nepotřebovaly alkohol, aby někomu nabídly své tělo připoutané na stole.

Naproti baru byly skříňky s mosaznými číslicemi. Jedna pro každý pokoj. Přešla jsem k číslu tři, odložila telefon a popadla vysílačku. Ještě jsem si ani nestačila dát sluchátko do ucha, když jsem po levici zaznamenala pohyb. Nina byla hotová a přistoupila ke mně.

„Regan, musím se tě na něco zeptat. To kvůli těm bolestem hlavy nechodíš na stůl?“ řekla tichým a pokorným hlasem. „Nebo kvůli příteli?“

Tvářila se zvědavě. Bylo mi jasné, že holky za mými zády mluví o tom, že na rozdíl od ostatních asistentek prodeje jsem sama sebe nikdy neprodala. Já jediná jsem sjednávala sex za peníze, a přitom ho sama nenabízela. Joseph, bývalý majitel klubu, mě do toho netlačil a nedělá to ani nový majitel.

Alespoň *zatím* ne.

Měla jsem dojem, že Juliusovi brzy dojde trpělivost. Claudia odešla z klubu už před pár měsíci a stále za ni nebyla náhrada.

„Tím důvodem je Matt,“ zalhala jsem.

Nina se usmála a vypadala tak ještě krásnější. „Vím, že to není moje věc, ale na stole bys vydělala mnohem víc peněz než vedle něj.“ Sjela mě rozpáleným pohledem. „Doufám, že si tě Matt cení.“

Jo, to jsme dvě. Protože poslední dobou jsem ten pocit vůbec neměla. Žili jsme spolu spíš jako spolubydlíci než milenci a já se pomalu blížila k bodu zlomu. Náš vztah se nevyhnutelně chýlil ke konci. Ale být jeho přítelkyní bylo snazší. Měla jsem upřímný důvod, proč sama sebe neprodávat, a navíc někoho, kdo mi pomáhá s nájmem, které byly v Chicagu nehorázné. Ne že bych k němu vůbec nic necítila, ale bohužel to nebyla *láska*.

Bože, byla jsem líná mrcha. Zasloužil si, abych se k němu chovala líp. Zítra. Zotavím se z migrény a můžeme zajít na nedělní brunch. Opravdu si popovídat, nejen zamumlat pozdrav během ranního čekání na kávu. Cítil tu propast mezi námi? Tu, která jako by se každým dnem o trochu zvětšovala?

Neměli jsme sex už... Kristepane, jak dlouho už? Tři týdny? Ne, čtyři. Už *čtyři* proklaté týdny se mě ani nedotkl. Bylo mi třicet a poslední dobou jsem byla neustále nadržena. Mohlo to být tím, že jsem pracovala v klubu, kde jsem na monitorech sledovala, jak lidi šoustají, nebo jsem zažívala svůj sexuální vrchol. Možná to bylo obojím.

Posledně jsem musela o sex vyloženě škemrat, protože Matt tvrdil, že je unavený. Byla jsem k němu drsnější než dřív, a ačkoliv nic neřekl, myslím, že z mého rozkazování nebyl zrovna nadšený. Chlapi mají rádi ženu, která je ochotná převzít vedení, ale ne takovou, která dominuje. Kvůli Mattově nejistotě jsem během těch dvou let, co jsme byli spolu, držela svoje nejdivočejší touhy pěkně pod zámkem.

Zatímco se Nina svlékala, otestovala jsem vysílačku, kterou jsem měla v uchu. „Pokoj tři na příjmu.“

Na lince se ozval Juliusův baryton: „Slyším tě, Regan.“

Nahá žena přede mnou byla neuvěřitelně krásná a ani po roce, co jsem tu pracovala, mě nepřestávala ohromovat. Pokaždé to bylo jako poprvé. Dívky z klubu zavázaných očí byly ztělesněná dokonalost. Bezchybná štíhlá těla s křivkami, jež muže dostávaly do kolen. A když pak měli vyjednávat o ceně, většinou z nich se nedostávalo slov. Tu výhodu jsem si vychutnávala.

Když Nina poskládala své oblečení a uložila ho do skříňky, podala jsem jí bílý hedvábný župan a pak jsem se letmo podívala do zrcadla, abych se ujistila, že je všechno v pořádku. Nechtěla bych se na potenciální zákazníky koketně usmívat s rtěnkou na zubech nebo řasenkou rozmazanou pod okem.

„Můžeme?“ zeptala jsem se jí.

„Pojďme vydělávat.“

Ploužila jsem se za ní úzkým schodištěm do dlouhé tmavé chodby. Po levici byly pokoje pro zákazníky, po pravici čekací salonky. Za mnou byla pokladní místnost, do které jsem nikdy nevstoupila. Joseph to tu zařídil jako uzavřený prostor. Zákazníci se přesouvali ze salonků do pokojů a následně k placení. Nikdy nesměli udělat krok zpět. Byla to dodatečná ochrana klubu. Díky tomu, že bylo všechno oddělené, bylo těžší prokázat, že se tu odehrává něco nelegálního.

Nina pohodila svými platinovými blond vlasy, otevřela dveře s obrovskou mosaznou trojkou a vešla dovnitř.

Chodit do těchto pokojů mě zpočátku zneklidňovalo, ale teď už jsem byla uvolněná a sebejistá. Oškubala jsem tady muže o desítky tisíc dolarů.

Křišťálový lustr se třpytil, zatímco jsme se pohybovaly po ztemnělé místnosti a připravovaly se. Zvukotěsné obklady byly estetic-ky překryté černou látkou. Pohledy však přirozeně sklouzávaly

k velkému polstrovanému stolu uprostřed místnosti. V rohu na mě čekal bílý ušák. Za minutku se do něj posadím.

Ve vysílače jsem slyšela hovor o příchozích zákaznících. „Už je tady,“ sdělila jsem Nině a naznačila jí, že si musíme pospíšet.

Svlékla si župan a pověsila ho na háček na dveřích, pak přicupitala ke stolu a sedla si na kožený potah. „Chtěla jsem se tě zeptat, tohle je tvoje přírodní barva?“ Její chraplavý hlas byl nesporně sexy. „Protože jestli jo, tak ti ksakru závidím. Chlapi po zrzkách šílí.“

„Nejde ani tak o vlasy, jako spíš o náš ohnivý temperament,“ prohlásila jsem nadneseně.

Nina si lehla na záda a usmála se na mě. „Taková se mi nezdaš. Jsi klidná jako beránek.“

Hrábla jsem do horní zásuvky pod stolem, podala Nině pásku na oči a vytáhla popruhy, přičemž jsem se snažila nemyslet na to, co právě řekla. Moje klidná, rozvázná osobnost byla jen divadýlko. Ledaže bych tak dlouho předstírala, že jsem ledová královna, až jsem se jí možná trochu stala.

Omotala jsem Nině kolem zápěstí černou stuhu, která mi v prstech připadala chladivá a hebká, a připevnila ji pomocí suchého zipu. Sama si nasadila pásku přes oči a nabídla mi druhé zápěstí. Když byla nahá a připoutaná ke stolu, bylo načase, abych zaujala svou pozici v bílém křesle.

„Pokoj tři je připraven.“

„Vyčkejte,“ zapraskal ve vysílače Juliusův hlas. „Za deset minut jste na řadě.“

Posadila jsem se do křesla, vděčná, že chvíli nemusím stát na jehlových podpatcích. Musela jsem vypadat sexy, ale zároveň profesionálně. Většinu klientely tvořili zámožní podnikatelé, kterým jednání s inteligentní, profesionální, ale zároveň lehce svůdnou ženou dodávalo pocit jistoty. Další výhodou, i když jsem byla oblečená. Dvě krásné ženy byly lepší než jedna.

S tou nálepkou jsem se nemohla smířit. Byla jsem víceméně atraktivní. Měla jsem pěkné modré oči, světlou pleť a plné rty. Vlastně jsem jednou či dvakrát slyšela, že mám sexy ústa. Ženám, které se rozhodly vydělávat si peníze svázané a s páskou přes oči, jsem se však nemohla rovnat. Uvědomovala jsem si, že tuhle práci jsem dostala z velké části díky svému vzhledu, ale Nina byla jiná liga.

V hlavě mi tepalo. *Dobrá, léky, už můžete začít působit.*

„Neodpověděla jsi mi na otázku,“ řekla Nina, „ohledně tvé barvy vlasů.“

„Je pravá.“ Na rozdíl od zbytku mé osobnosti.

„Ty máš ale štěstí, mrcho,“ popichovala mě a mně se na rtech rozlil úsměv, nemohla jsem si pomoci. Měla jsem Ninu ráda. K čertu, měla jsem ráda skoro všechny, co tu pracovali. Byli milejší, přátelštější a zajímavější než většina lidí v mé běžné práci.

„Jo, fakt štěstí,“ ušklíbala jsem se. „Strašně ráda trávím každé ráno třicet minut s žehličkou na vlasy a baví mě, že ten boj prohraju, kdykoliv se ve vzduchu objeví náznak vlhkosti.“

„Ty víš houby. Zkus si vlasy rovné jako hřebíky, které nenatočíš, ani kdybys na ně použila...“

Dveře se s vrznutím otevřely a umlčely nás. Zvedla jsem se na nohy. Nebylo to ani zdaleka deset minut, ale přišel náš čas.

„Dobrý večer, pane,“ řekla jsem a pokynula mu. „Prosím, pojdte dál.“

Pojď bliž, ať tě můžu začít hodnotit a číst řeč tvého těla. Měl drahé hodinky, boty však nikoliv. Tmavě modrý oblek mu celkem padl, ale vypadal jako z běžné konfekce a nebyl nový – ozdobné knoflíčky na rukávech už trochu ztratily lesk.

Mohlo mu být přes padesát. Vlasy na spáncích měl prošedivělé a byl mírně při těle. V pase měl pneumatiku. A vypadal dost nervózně. Těstovitá tvář mu zrudla a nedíval se mi do očí.

„Jste u nás v klubu poprvé?“ Když přikývl, dodala jsem: „Prosím. Pojdte se podívat zblízka.“

Váhavě přikročil ke stolu, v rychlosti si Ninu prohlédl a pak sklopil zrak k zemi.

„Není nádherná?“ vrněla jsem. „Neměla bych vám to říkat, protože mám být nestranná, ale jen mezi námi? Podle mě je jednoznačně nejlepší.“

Konečně se na mě podíval a jeho pohled byl plný podezření. Pochyboval o tom, co jsem řekla. Myslel si, že se ji jen snažím prodat.

„Nelžu ani vás netahám za nos. Všechny ženy tady jsou prvotřídní. Skvěle se užijete s kteroukoliv z nich. Ale já sama bych dala peníze za tuhle.“

Jeho nedůvěra se stupňovala. „Pročpak?“

„Miluje šoustání s cizími muži. A má šíleně sexy hlas.“ Nina ležela na stole s rukama spoutanýma nad hlavou, a tak jsem nenuceně sjela konečky prstů po jejím bicepsu a zastavila se těsně u jejího prsa. „Do toho, Natálie,“ oslovila jsem ji pseudonymem. „Pozdrav toho džentlmena.“

„Dobrý večer, pane.“

Když promluvila, zavřela jsem oči, jako by mě její hlas vzrušoval. Její hluboký, smyslný tón *byl* rajcovní, ale pro efekt jsem přeháněla.

„Zatraceně,“ špitla jsem, a když jsem oči zase otevřela, muž na mě fascinovaně zíral. „Představte si, jak asi bude znít, až jí to uděláte.“

V hrdle se mu zhoupl ohryzek. Zřejmě udělal přesně to, co jsem mu řekla. *Výborně*. Jakmile potenciální kupec popustil uzdu fantazii, byly jsme o krok blíž prodeji. Zákazník v obleku se ošil, jako by byl nervózní. Nesmělý, ale nadržžený.

Roztáhla jsem rty do širokého úsměvu. „Nechcete si odložit sako? Musí vám být horko. Město si asi neuvědomilo, že slunce zapadlo už před několika hodinami, protože venku je pořád výheň.“

Řečmi o počasí jsem Nině signalizovala, že muž v místnosti je průměrného vzhledu. Pokud by byl atraktivní, mluvila bych o sportu, a v případě, že by byl ošklivý, komentovala bych dopravu. Vzhledem k tomu, že nabídky přijímala či odmítala žena na stole, bylo důležité, aby věděla co nejlépe. Přitažliví muži nechtěli platit tolik. Byli zvyklí dostávat sex zadarmo, takže si sem přicházeli povyrazit nebo vyzkoušet něco, co jim manželky nedovolí.

„Je mi fajn,“ odpověděl napjatě a podíval se na seznam aktivit, k nimž je žena svolná, pověšený na zadní stěně. Tedy Nininu nabídku sexuálních praktik a fetišů, které jí nevadily. Byla jsem zvědavá, jestli má zájem o něco konkrétního, ale nezeptala jsem se. Byl plachý a já chtěla, aby se teď cítil příjemně.

„Jak jste se o tomhle místě dozvěděl? Od známého?“ Klub zavázaných očí si nemohl dělat žádnou oficiální reklamu.

Pomalou přikývl a pohledem sklouzl zpátky k Nině. Ležela nehybně a tiše, nemluvila, pokud nebyla tázána, takové bylo interní pravidlo. Jeho výrazem problesklo něco, co jsem dobře znala. Chtíč. Viděla jsem to jen tady v klubu. Matt se na mě takhle nepodíval už celou věčnost, a tak mě na okamžik přepadla závist. No není to hloupé, žárlit na Ninu kvůli tomu, jakým způsobem se na ni dívá cizí člověk? Touha v jeho očích říkala, že udělá takřka *cokoliv*, aby ji získal.

„Můj švagr,“ promluvil muž. „Říkal, že to je dobrý nápad.“

Jeho švagr? Tak to tu ještě nebylo. Chlápek se o krůček přiblížil, což mi umožnilo lépe zhodnotit jeho situaci. Nejdříve jsem vždycky zkontrolovala snubní prsten, protože neřádi, co podvádějí svoje ženy, zpravidla vysolili víc peněz, ale tenhle muž snubák neměl. Rýha na jeho prsteníčku však naznačovala, že ho nosíval.

Čerstvě rozvedený?

Muž vypadal rozpačité a sklíčeně. „Moje žena byla jediná, se kterou jsem kdy byl.“

Byla. Bolest v jeho hlase byla nezaměnitelná. Pomalu jsem se nadechla nosem a vydechla ústy. Vdovec. Ledová královna ve mně při jeho vyznání praskla a trochu roztála.

„Zdá se, že pro vás byla opravdu výjimečná,“ vypadlo ze mě. Ale abych neodbíhala od tématu, dodala jsem: „Natálie vám může poskytnout nový výjimečný zážitek. Chtěl byste ochutnat?“

„Ochutnat?“ Tohle většinu klientů zaskočilo a udržovalo to moc na mé straně.

Svůdně jsem se usmála, ale uvnitř jsem necítila nic. Když jsem tohle dělala poprvé, celá jsem se třásla, ale když něco děláte dost dlouho, stane se z toho rutina. Jako ze sledování souložících lidí na monitoru, což pro mě teď byla všední záležitost.

Nina se nadechla skrz pootevřené rty, když jsem prsty sklouzla údolím jejích ňader a přejela po jejím napjatém bříše. Pokračovala jsem dál, níž... Pohnula se, mírně roztáhla kolena a uvítala dotek mezi nohama.

„Och...“ hlesl muž a valil oči, div že mu nevypadly z důlků. Akce holky s holkou nebyla vůči kunčaftům fér a často z toho měli pěnu u huby, ale tahle hra neměla být fér. V sexu šlo mužům o výhru, tím spíš v těchhle pokojích. A tak jsem dělala totéž.

Zanořila jsem prsty do její kundičky a promnula jí klitoris. Nina vděčně zasténala a pak zakňourala, když se můj dotyk vytratil. Natáhla jsem ruku s vlhkými prsty k zákazníkovi.

V krku mu opět poklesl ohryzek. Zíral na mě a čekal na svolení.

„Ochutnejte, pane.“

On ale stál jako solný sloup, ani nemrkl.

„Ne?“ zeptala jsem se nenuceně.

Když neodpověděl, přešla jsem do útoku. Strčila jsem si prsty do pusy a ocucala je.

„Mmm,“ udělala jsem. „Chutná skvěle.“

Vydal ze sebe zvuk, jako by moje počínání bylo příliš rajcovní, než aby mohl zůstat zticha. Znělo to, jako bych mu z plic vyrazila veškerý vzduch.

„Řekla bych, že chutná jako,“ pokračovala jsem, „osm tisíc dolarů.“

Byla to nízká vyvolávací nabídka. Věděla jsem, že bych měla začít na deseti, ale jeho situace mě obměkčila. Nechtěla jsem od něj brát víc než pět. Pro Ninu to byla láce, ale věděla jsem, že si myslí totéž, ne-li že jsem začala příliš vysoko. Byla takové zlatíčko!

K čertu, ten pravděpodobně zvládne jen párkrát přirazit. Pět tisíc za deset minut práce a ještě by mohla některou z ostatních prodejních asistentek ukecat na druhé kolo, kdyby chtěla vzít dalšího zákazníka a vydělat víc.

Muž se zatvářil sklesle. „Dá se o tom, ehm, vyjednávat?“

Kousla jsem se do jazyka, abych nezměnila výraz. To mu to nikdo neřekl? Snažila jsem se znít neochotně. „Možná.“

Prosím, drahý bože, sniž cenu. Pomůžu ti, jak budu moct, ale dej mi něco, s čím se dá pracovat, chlape.

„Osm tisíc je hodně peněz,“ řekl. Svrástil obočí a vypadal, že přemýšlí. „Vzala byste čtyři?“

„Záleží tady na Natálii,“ poklepala jsem jí rukou na koleno, „jestli tu nabídku přijme, nebo ne.“ Můj dotek byl záměrný a příznačný. Protože Nina neviděla, dávala jsem jí signály tak, že jsem se dotýkala jejího těla. Čím blíž k hlavě, tím spíš jsme podle mě dosáhly klientova maxima.

„Přijímám,“ prohlásila téměř okamžitě.

Otočila jsem se a naklonila se, abych jí zašeptala do ucha: „Já to věděla, ty jedna dobračko.“

„Padej odsud,“ odpovíděla šeptem. „Jdi domů a dej se do pořádku.“

Usmála jsem se, ačkoliv mě nemohla vidět. Když jsem se narovnála, hlava mi třesla. „Gratuluji, pane. Nechám vás tu o samotě, ať se můžete lépe poznat.“

Zavřela jsem za sebou dveře a ještě zaslechla Ninin zastřený hlas: „Nemusíte se ostýchat. Jsem celá vaše, pane.“

Chodba byla prázdná a cestou ke schodům jsem stiskla komunikační tlačítko. „Trojka byla za čtyři tácy.“

„To jako vážně?“ Julius zněl otráveně.

„Vyřiď si to s Ninou, ale nepřeháněj to. Užije si s ním.“

Peníze byly super, ale vědomí, že otrěse klientovým světem, taky příjemně povzbudilo ego. Ne že by čtyři tisíce byly pytel hrušek.

„Pořád ti nevdá, že беру kramle?“ zeptala jsem se a promnula si čelo. Potřebovala jsem se dostat domů dřív, než migréna postoupí na další úroveň a přepadne mě nevolnost.

„Jo, holka, žádný problém. Uvidíme se příští týden.“

„Díky.“

Za normálních okolností bych domů jela nadzemkou, ale v tomhle stavu bych hluk a pachy ve vlaku nezvládla, takže jakmile jsem odevzdala vysílačku a vyzvedla si svůj telefon, stopla jsem si taxík. Jela jsem se zavřenýma očima a tiskla si kořen nosu, abych odvedla pozornost od bolesti hlavy. Matt šel na noční, takže ho uvidím až ráno. Aspoň bude v bytě tma a ticho a stejně raději trpím sama. Nikdo mě neobletuje a nedělá si starosti.

Odemkla jsem dveře do vstupní haly a dovedla se po schodech do druhého patra. Vůně indického jídla, které si s oblibou objednávali sousedi pod námi, jsem si nevšímala. Co nejrychleji jsem zasunula klíč do zámku. Ještě pár kroků a můžu sebou praštit obličejem dolů na postel...

Proč se svítilo?

Klíče mi vyklouzly z prstů a s rachotem dopadly na dřevěnou podlahu. Cívěla jsem na Matta, neschopná najít slova.

„Jak to, že jsi doma?“ zeptal se, když se vyškrábal z gauče.

Vzteklým tónem maskoval svou vinu. Ten měl ale drzost. To jeho jsem právě přistihla, jak šuká s nějakou holkou na našem gauči.

Druhá kapitola

Matt a ta holka sbírali oblečení z podlahy a mně připadali jako nahé šmouhy.

„Kvůli mně nemusíte přestávat,“ štekla jsem.

„Andreo,“ oslovil mě Matt, zatímco si natahoval džíny. „Sakra, mrzí mě to.“ Tmavou kšticí měl rozčuchanou, bezpochyby od té rajdy, co byla pod ním a vplétala mu ruce do vlasů.

Ta dívka, blondýna, byla mladší než já a krásná. Byla jsem si jistá, že to je vedlejší účinek práce v klubu, ale pozorně jsem si ji prohlédla. Malá prsa, ale hezký zadek, zhodnotila jsem, zatímco se soukala do šortek a podprsenky. Když si oblékla halenku naruby, nic jsem neřekla. Hádala bych, že patří k nové skupině rezidentů ve Strogerově nemocnici. Byla mladá a energická a mému příteli, staršímu a váženému šéfredaktovi, nejspíš nadbíhala.

Když Matt udělal krok mým směrem, přešla jsem do obranného postoje. „Ať tě to ani nenapadne.“

Rezignovaně zvedl ruce. „Kurva, je mi to líto. Prostě se to... stalo.“

„Co se prostě stalo? Spadlo z tebe všechno oblečení a tvoje péro do ní samo skočilo?“

„Prosím, kotě.“ Hlas měl prodchnutý lítostí.

„Zavři tu svou zasranou hubu.“

Holka stála vedle něj, krčila se a zkoumala vzor na koberci pod konferenčním stolem.

Matt vypadal rozrušeně. Jak patetické. Já jsem nic necítila, až na bolest za očima a nesmírnou touhu si lehnout. Zlobila jsem se, jasně, ale z větší části sama na sebe. Měla jsem to ksakru vědět. Jak

to, že jsem si ničeho nevšimla? A měla jsem si s ním promluvit, aby neměl potřebu jednat za mými zády. Náš vztah byl evidentně už nějakou dobu u konce.

„Podívej se na mě,“ požádal mě tiše. „Nechtěl jsem ti ublížit.“

Ne že bych mu něco dlužila, ale udělala jsem, jak řekl, a zabodla se do něj pohledem. Stál tam bez košile, jednu ruku si dal v bok a druhou si prohrábl vlasy.

„Ježíši, ani nevím, co říct,“ zamumlal.

„Je tohle poprvé?“ Nevím, proč jsem se zeptala. Lhal, když mi řekl, že dnes večer pracuje. Nečekal mě doma ještě celé hodiny – byly noci, kdy jsem z klubu zavázaných očí odešla až ve tři a pak jsem jela domů vlakem, který měl nejmíň tucet zastávek. Šukání s ní na gauči nebyla náhoda, bylo to plánované.

„Je to poprvé,“ odpověděl.

Zadusila jsem hořký smích. „Uráží mě, že si myslíš, že jsem tak hloupá, abych tomu věřila.“

Matt nepopřel, že mi právě zalhal, *už zase*. Možná si řekl, že nemá cenu dál lhát. Odtrhla jsem od něj pohled a zadívala se na posuvné dveře na terasu, ovšem venku byla tma jako v pytli, takže jsem viděla jen naše odrazy ve skle.

„Vy dva tvoříte hezký pár.“ Můj hlas zněl dutě, přesně tak, jak jsem se cítila uvnitř. Vlastně mě trochu znepokojovalo, že mi to *nezlomilo* srdce. Moje tvrzení však bylo pravdivé. Viděla jsem je spolu sotva dvě vteřiny, ale byla mezi nimi větší vášeň, než jakou jsem kdy s Mattem zažila já.

„Ježíši, Andreo...“

„Víte co? Vraťte se k šoustání, je mi to celkem fuk.“ Zula jsem si boty na podpatcích, s hlasitým bouchnutím je upustila na zem a zamířila do ložnice.

Matt byl vmžiku za mnou, položil mi ruku na rameno a pokusil se mě otočit. „To nemyslíš vážně.“

Vymanila jsem se z jeho sevření. „Ale myslím.“

„Přestaň se takhle chovat,“ dožadoval se a tím upoutal moji pozornost. „Máš plné právo být naštvaná.“

Obrátila jsem se k němu čelem a v hlavě mi palčivě tepalo. „Ty mi nebudeš říkat, co mám dělat nebo jak se mám cítit.“

„Jistěže ne.“ Jeho hlas zněl tvrdě. „Sama jsi říkala, že od Nevady ke mně nic necítíš.“

Ty vole. Matt vypadal skoro stejně šokovaně, jako jsem se já cítila z toho, co právě řekl. To je ale parchant.

„Chtěl jsem říct,“ začal couvat, „že když jsi mi vyprávěla, čím sis prošla, věděl jsem, že potřebuješ čas. Doufal jsem, že se mnou budeš mluvit a přestaneš být tak...“

„Tak... co?“ Evidentně to nechtěl vyslovit. „Do toho, jen to řekni, Matte.“

„Odtazítá,“ řekl tiše. „Nepotřebuješ mě.“

To. Mě. Poser. *Vážně?* Tohle byla jeho omluva?

„O co ti sakra jde?“ zajčela jsem na něj a musela se přidržet futer do ložnice, jak se mi zakalil zrak. *Zdravíčko, nevolnosti. Vítejte do party.* „Chceš mě vinit ze své neschopnosti udržet péro v kalhotách?“

„Ne...“

„Vypadni.“ Když se hned nepohnul, dodala jsem: „Do prdele, táhni odsud.“

„Nedělej to. Podělal jsem to, ale neschovávej se zase za pistoli a odznak...“ Matt sklapl.

„Krucí,“ pronesla ta holka, „nezmínil jsi, že tvoje přítelkyně je policajtká.“

Zareagovala jsem temným hlasem: „Nejsem.“

Možná kdybych nevisela na dveřním rámu a nepokoušela se nepřipouštět si bolest, vyčinila bych mu za to, že málem prozradil, že jsem u FBI. Ale bolest mě rozptylovala a udržovala v klidu.

„A nejsem ani tvoje přítelkyně,“ upřesnila jsem s pohledem upřeným na Matta. „Zítřka, až tu nebudu, si můžeš přijít pro věci. Až skončíš, hod' klíč do schránky.“

„Počkej, pojdme si promluvit o...“

Zabouchla jsem mu dveře do ložnice před nosem. Při tom zvuku jsem sebou škubla, ale stálo to za to. O vteřinu později už jsem měla k hlavě přimáčkнутý polštář a vypnula jsem okolní svět.

V půli dopoledne byl Starbucks překvapivě prázdný. Popadla jsem muffin a kelímek s kávou a posadila se naproti Shaneovi, své spojce.

„Není moc co hlásit,“ řekla jsem. „Ten chlápek, kterého Nina vzala včera večer, s tím nijak nesouvisí. Neslyšela jsem nic, co by nás zajímalo, ale zítra všechno sepíšu.“

Shane zamrkal. „Dobré ráno.“

„Jasně, promiň. Brý ráno.“ Nacpala jsem si do pusy kus muffinu.

Lehce se na mě usmál. Shane byl dobrý chlap, který nikdy neměl problém s mou přímočarostí, ale taky mi vytýkal chyby. Velice jsem si ho vážila a bezvýhradně mu důvěřovala.

Dělala jsem na tomhle tajném úkolu sotva rok, ale připadalo mi to jako věčnost. Byl to celkem dobrý kšeft, rozhodně lepší než ten předchozí. Během dne jsem měla čas pracovat v kanceláři, a abych si udržela patřičný vzhled, chodila jsem do salonu a nakupovala na vládní útraty. Raději bych trávila čas na střelnici nebo v terénu, ale po Nevadě... Měla jsem štěstí, že mi přidělili prvořadý úkol tak brzy.

Úřad neměl na výběr. Prošla jsem výcvikem pro tajné agenty v Quanticu, měla jsem zkušenosti a po obrovském průšvihy v Renu jsem se přestěhovala do tohoto větrného města. Když se objevila příležitost nasadit někoho do klubu zavázaných očí, byla jsem pro chicagskou pobočku nejen nejlepší, ale hlavně jedinou volbou.

Začala jsem používat své prostřední jméno a přijala falešné příjmení Wilsonová. Shane mě tak vždycky oslovoval. Scházeli jsme se na veřejnosti, takže pro něj bylo snazší nesplést se.

„A co ostatní dívky?“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne. Žádná ryba na háčku.“

O tom byla celá operace, chytit do sítě malé ryby a využít je jako návnadu pro ty větší. Důkazy, které jsem během své práce v utajení nasbírala, už pomohly v půl tuctu vyšetřování napříč několika bezpečnostními složkami, ale skutečně velká ryba mi stále unikala.

Kongresman Victor Bennett. Shane i já jsme věřili, že je skrz na skrz prohnílý, což o tomhle „okresu křiváků“ mnohé vypovídalo, ale kongresmanovi lidé byli loajální. Neměli jsme žádné konkrétní důkazy a stále jsme nenašli nikoho, kdo by byl ochoten proti němu svědčit.

„Je to jen otázka času,“ připomněl mi Shane. „Některý z Bennettových asistentů nebo radních, se kterými spolupracoval, se určitě objeví.“

„Čím dřív, tím líp.“ Akce v utajení úřad obvykle omezoval na jeden rok, ale tuhle nechali běžet déle. I kdyby měl Shane pravdu, může trvat týdny, než se podaří zajistit spolupráci malých ryb a ověřit jejich svědectví. Shromáždit všechny podklady pro obvinění z korupce, které má šanci obstát, byl zdoluhavý a náročný proces.

„Jsi v pořádku?“ Shaneovi se v očích zračily obavy.

„To nic.“ Otáčela jsem kelímkem na stole. Shane byl moje spojka, a tak musel mít všechny informace, včetně těch o mém osobním životě. Většina mé práce v utajení se překrývala s mým běžným životem. Takhle bylo snazší nenechat se přistihnout při lži. „Když jsem včera večer přišla domů, nachytala jsem Matta s jinou. Takže... je mezi námi konec.“

Shane se na své židli zavrtěl, očividně měl potíže najít vhodnou odpověď. „Ježíši. Jak se...“

Mávla jsem rukou. „V pohodě.“

Dál tu informaci zpracovával. „Ať si v tom udělám jasno. On si přivedl jinou ženu k vám domů?“

„Ojel ji přímo na gauči, který jsme spolu kupovali.“

„Myslel bych, že bude chytřejší, vzhledem k tomu, že je doktor.“

„A ještě měl tu drzost házet vinu na mě.“ Odvrátila jsem pohled od prázdného stolu, na který jsem dosud civěla, a podívala se na staršího muže naproti sobě. „Matt řekl, že jsem příliš odtažitá a chladná.“

Shaneův výraz toho prozradil až příliš. Přinejmenším trochu s Mattovým hodnocením souhlasil, ale snažil se to skrýt.

„Páni,“ prohlásila jsem. „Ty bys nemohl dělat v utajení.“

Můj nadřizený narovnal ramena a zhluboka se nadechl. „Mám ti lhát? Jsi chytrá, takže víš, že jsi poněkud drsná. A to je v pořádku, Regan. Kdybych byl ve tvé situaci, taky bych nevěděl, jak se s tím vypořádat.“ Shane se tvářil vážně. „Mohla by sis o tom s někým popovídat, pokud ti není příjemné rozebírat to se mnou.“

To by bylo k ničemu. „Mluvení na tom, co se stalo, nic nezmění.“

„To jsi na omylu. Změní to tvoje pocity.“

Až na to, že já jsem necítila nic. Potřásla jsem hlavou. „Strávila jsem požadovaný čas u jednotky pro ochranu tajných agentů.“ Co po mně ještě chtěli? „Proklepli mě.“ Viděla jsem, že to Shanea nepřesvědčilo. „Kdybych měla pocit, že to potřebuju víc probrat, dám ti vědět.“

„Dobrá.“ Svaly kolem čelisti se mu zařaly, jako by se musel kousnout, aby se k tomu už nevyjadřoval. „Ještě něco, o čem bych měl vědět?“

„Ne. Mohli jsme to vyřídit po telefonu a nenarušila bych ti nedělní ráno s manželkou.“

Roztáhl rty do polovičatého úsměvu. „Děláš si srandu? Kelly je nadšená, že na mě má páku. Má velké plány s předzahrádkou a já jí budu muset pomoci s realizací. Přes telefon je navíc těžké udělat vizuální posudek.“

„Jsem *v pohodě*,“ zabrblala jsem. Ne že by to byla Shaneova chyba – požadavek na kontrolu zřejmě přišel shora.

„Tak fajn.“ Dopil kávu a zvedl se. „Chceš, abych dal doktoru Kreténovi co proto?“

Znělo to od něj, jako by starší brácha dohlížel na ségru, ačkoliv jsem neměla s čím srovnávat. Měla jsem jen sestry. A nebyla jsem si jistá, jestli Shane žertuje. Bylo by pro něj snadné odtáhnout Matta stranou a zkazit mu odpoledne.

„Prosím tě, neplýtvej svým časem.“ Vstala jsem a zhltna poslední doušek kávy. „Určitě jsi natěšený na tu předzahrádku.“

Dělal, že se mračí. „Už teď mě bolí záda.“ Vzal naše prázdné kelímky a hodil je do koše. „Dávej o sobě vědět.“ Tohle byla naše hláška na rozloučenou.

„Samozřejmě.“

Nějakou dobu byla královnou klubu zavázaných očí Payton McCrearyová, která stála za Julíusem a všechno vedla. Měl před sebou velkou výzvu, když mu Joseph klub prodal a vydal se legální cestou, a tak se Payton nabídla, že mu pomůže zvládnout přechodné období.

Uběhlo pět měsíců, a teď když měl Julius chod klubu v malíčku, už jsme ji tolik nevidali.

Ostatní holky o Payton mluvily jako o legendě. Založila klub společně s Josephem a patřila mezi jeho původní dívky, ale to už byla minulost. Opustila klub, odstěhovala se a o rok později se vrátila zasnoubená. Čas od času klub řídila, aby Josephovi vypomohla. Postavila Julíuse na nohy a teď už v klubu jen zaskakovala, když některá prodejní asistentka onemocněla. Obvykle za mě.

Překvapilo mě, když jsem ji v sobotu večer uviděla v šatně. Ze všech žen v klubu byla tou, ke které jsem tíhla. Payton byla inteligentní, přátelská, a co se mi na ní líbilo nejvíc – byla přímočará. Snažila jsem se nepohlížet na lidi v klubu spatra, nejen kvůli všem těm průlomům v případech, kterých jsme díky nim dosáhli, ale taky proto, že ti lidé tady nikomu aktivně neubližovali.

„Nazdar, cizinko,“ usmála se na mě, zatímco se převlékala do profesionálnějšího oblečení. Soudě podle jejich džín a trička ji nejspíš zavolali na poslední chvíli.

„Ahoj,“ oplatila jsem jí úsměv. „Jak jde plánování svatby?“

„Nevím,“ zamumlala. „Musela by ses zeptat mojí matky.“ Rozepnula si džíny a stáhla je ze svých dlouhých nohou. „Pořád Dominikovi říkám, že jsme se měli vzít v Japonsku.“

Payton tam se svým snoubencem žila víc než rok. „A proč jste to neudělali?“

Zpod trička, které si právě sundávala, se ozval povzdech. „Naše rodiny chtějí velkou svatbu. Stejně jako Dominik.“

Věnovala jsem jí skeptický pohled následovaný úšklebkem. „Ach, to je romantik.“

Odfrkla si. „Nemáš ani tušení.“

Když se natáhla pro šaty na ramínku, zahlédla jsem na jejím boku něco černého. Tetování. Drobné znaky pod pasem, poblíž kyčelní kosti. Viděla jsem je během pohovoru. Joseph mi navykládal, že se Payton vrátila z Japonska čerstvě nezadaná a dychtivá pracovat v klubu, až na to, že muž, který se o ni přišel ucházet, byl zjevně její snoubenec.

„To je japonsky?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Dominikův nápad. Taky ho má, protože je takový *romantik*.“ Tiše se zasmála, ale pak trochu věcnějším tónem dodala: „Docela se mi to líbí. Ten fakt, že mám na sobě jeho znamení a on zase moje.“

Napjaly se mi svaly. Já jsem na sobě měla jiné znamení, trvalou připomínku toho, co se stalo. A nedala se odstranit.

Ale... co kdybych ji mohla změnit?

Byl to směšný nápad. *Zatraceně, nesnášíš jehly, vzpomínáš?* Zahlnala jsem tenhle způsob uvažování. Opravdu jsem nenáviděla jehly, ale třeba bych dokázala zabít dvě mouchy jednou ranou. Změnit tu připomínku a zbavit se strachu.

„Kde sis to nechávala dělat?“ zeptala jsem se jí se staženým hrdlem.

„V Japonsku. Proč?“

Ustrašené části mého já se ulevilo a naléhala na mě, abych na to zapomněla. „Jsem jen zvědavá, víš, kdybych uvažovala, že si taky nechám něco...“

„Viděla jsi někdy Josephovo tetování?“

Stroze jsem se na ni podívala. Viděla bych ho jedině tehdy, kdybych s ním něco měla, stejně jako spousta zdejších dívek předtím, než potkal svou přítelkyni.

„No jo,“ řekla škádlivým hlasem. „Zapomněla jsem, že jsi prudérní. Jeho tetování je každopádně nádherný. Zná jednoho chlápka. Mám Josepha požádat o číslo?“

Je to jen telefonní číslo, říkala jsem si. Nemusíš s ním nic dělat, jen si necháš otevřené možnosti.

Pokrčila jsem rameny. „Klidně, díky.“

Třetí kapitola

Polovinu stěn pokrýval bílý strukturovaný nátěr, který ustupoval lesklé černi. Pod nohama jsem měla černé a bílé šachovnicové dlaždice. Ty prostory byly umělecká galerie, nikoliv tetovací salon. Bodovky osvětlovaly zarámované obrazy a fotoplátna. Tohle místo bylo luxusní a sexy. Nezapsala jsem si tu adresu špatně?

Štíhlý černoch s holou hlavou, která zářila, jako by byla naleštěná, se zvedl od stolu v zadní části místnosti. Uhladil si řadu knoflíků u košile a nasadil přátelský úsměv.

„Přejete si?“ promluvil příjemným hlasem.

Pohlédla jsem na obrovské umělecké dílo visící na zdi po mé pravici, což byl kus zkrouceného kovu, vzájemně propletené mědi a stříbra.

„Nejsem si jistá, jestli jsem na správném místě. Já jsem Regan. Vy jste Silas?“

„Ach tak, ne.“ Muž se usmál a podíval se na hodinky. „Ten by tu měl být každou chvíli.“

Fajn, byla jsem na správném místě, ale kde byla křesla a různé návrhy pověšené na stěnách? Jak jsem si k čertu měla něco vybrat? Odvrátila jsem pohled od vzorované kovové plastiky a bojovala se svým neklidem. Obavy z jehly a bolesti mi vířily v břiše jako hustý kal.

Čím rychleji ten Silas přijde, tím dřív budu mít tetování za sebou. Nesnášela jsem ten pocit nervozity a rozrušení. Slabosti. „Máte nějaké návrhy, na které bych se při čekání mohla podívat?“

Muž nad tou otázkou zamrkal, jako by byla úplně mimo. „Ehm, ne, takhle on nepracuje.“